

Kommissionens fremskridtsrapport, når det kommer til fremskridtsvurderinger af udvidelsen, er så positiv, som den er nu. Jeg håber derfor, at vi på et tidspunkt i Tammerfors får lejlighed til direkte at diskutere udvidelsesaspektet.

Jeg kan ikke i dag garantere, at vi kan træffe en definitiv beslutning, men jeg vil i hvert fald gøre mit til, at vi får en reel debat om udvidelsen i Tammerfors. Det vil ikke stå fyldigt formelt på dagsordenen, men det vil reelt komme op under drøftelserne i løbet af aftenen, er jeg helt sikker på, og dermed også, at sigtet vil være, at vi senest i Helsinki i december måned kan sige ja til en udvidelsesproces, der også tager de lande ind i optagelsesforhandlingerne, som jeg nævnte i mit første indlæg, nemlig dem, der mangler; det vil sige Bulgarien, Rumænien; det vil sige Letland, Litauen; det vil sige de øvrige lande, som hører med i den gruppe, Malta inklusive, som nu skal med ind i gruppen, og som jeg glæder mig meget over – Slovakiet inklusive – og at vi kan give den samme behandling, den samme tilgang.

Tidspunkterne for, hvornår man så vil blive medlem, vil selvsagt være meget forskellige. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at Bulgarien og Rumænien efter alt at dømme formentlig vil komme ind senere end Polen, Ungarn og andre. Men det afgørende er, at hvert enkelt land nu kommer i samme gruppe, får den samme service, kommer ud for den samme vurdering, kommer ud for den samme bistand i førtiltrædelsesstrategierne.

Det andet, jeg vil nævne, er, at fru Anne Baastrup spørger: Jamen hvordan afgør vi i praksis, hvornår man er flygtning, og hvornår man er indvandrer? Dertil er vel at svare, at det netop er det, vi skal finde ud af. Når vi har udstukket retningslinjerne i Tammerfors, så fortsætter justitsministrene og indenrigsministrene jo deres arbejde, og jeg ser frem til, at det bliver et arbejde, der vil give svarene på det, fru Anne Baastrup klart efterlyser: Hvornår og hvordan skal snittet lægges med hensyn til rettigheder og pligter?

Jeg vil så også sige tak både til fru Charlotte Antonsen og ikke mindst til fru Lene Espersen for klare meldinger, også når det gælder erfaringsudveksling om forebyggelse af kriminalitet, når det gælder miljøkriminalitet, og når det gælder økonomisk kriminalitet, som ordførerne meldte på.

Og til fru Elisabeth Arnold og andre – jeg tror også, hr. Jann Sjursen spurgte mig om det i sit indlæg: Ja, jeg er ganske enig i, at Genèvekonventionen må være et fuldstændig afgørende grundlag for arbejdet på flygtningeområdet. Dels kan jeg sige, at jeg selv vil understrege det på mødet i Tammerfors, og dels forventer jeg under alle omstændigheder, at det bliver bekræftet i Tammerfors, at vi naturligvis ikke kan bevæge os bort fra dette grundlag.

Fru Elisabeth Arnold har ret i, at vi skal være opmærksomme på, at vi i charteret for grundlæggende rettigheder, som jo er en politisk fornuftig ting at samles om, ikke roder os ud i en modstrid med Menneskerettighedsdomstolen og hele Europarådets arbejde for menneskerettigheder i Strasbourg. Det er jeg bestemt ganske enig i.

Ellers vil jeg sammenfattende endnu en gang sige tak for en god debat, også for en opklarende debat, også for en debat, der trak nogle streger igen i dag omkring fremmedfjendskhed og fremmedhad, også en debat, der gjorde det klart, at der trods alt også i det danske demokrati er grænser for, hvor meget man kan bevæge sig ud i for at gøre sig attraktiv, og dermed en debat, som sagde, at mennesker, der er i det her land, skal behandles ordentligt.

Der findes ikke overmennesker og undermennesker i det her land. Vi skal iværksætte en forebyggende indsats, vi skal skaffe arbejde også til mennesker, der har et fremmedklingende navn, og vi skal ikke smide familier ud, hverken bedsteforældre eller forældre. Det hører ikke hjemme. Det var der engang nogle der gjorde tilbage i 1930'erne og 1940'erne i Tyskland. Det hører ikke hjemme længere i Danmark. Jeg er meget glad for, at vi har fået den meget klare og utvetydige tilkendegivelse fra et meget stort flertal i det danske Folketing også i dag.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg ved ikke, om statsministeren har et særligt kendskab til det, der skete i 1930'erne, men jeg skulle hilse og sige, at det, som statsministeren fremdrager skete i 1930'erne, og det, Dansk Folkeparti står for, er to meget, meget forskellige ting.

Jeg synes, det er meget bekymrende, at vi skal have en debat herinde i Folketinget, hvor det ikke handler om dialog og debat om de konkrete problemer, der er i det danske sam-